

S a m t a l

Emellan

Tris och Ebenora.

Samt

H i s t o r i a,

Om en

B i s k o p

Och en ostabb

T i e n a r e,

Som fordrade sin Lbn.

Stockholm,
Tryckt hos Andreas J. Sylvenius, 1800.

F r i s.

Lycklig den som altid ogift är
Dch altsingen håller får, Kär-
lek honom ingen oro gbr, Han
förnogs sig altid ser, Ingen smär-
ta i hans hjerta, Honom möter,
ty han sköter, Det som ländar
til hans eget wäl, Dch är ingen
kärlekstrål.

E b e n o r a.

Lycklig den som gifter är och
har fått en Måla får, Den ei
felar nåje natt och dag, Är han
gammal, tung och swag, Bli-
han

han skötter, Wäl bemötter, Och
får smaka Alt en Måla, Som
af kärlek har en dygdig själ, Of-
wergår alt jordiskt grål.

T r i s.

Det ägta ståndet mycken oro
har, Sorg och smärta natt och
dag. Knappt en gifter ur sin sång
upstår, Förrän han sucka, söra
får, För hwar kaka, Barn och
Måla, Åker, Ångar, Pigor, Drän-
gar, Men en ogift slipper sådant
ol, Som så mången gjort til tol.

E b e n o r a.

När som en ogift alltid ångslig
går, Sofwer waknar och upstår,
Då har en gifter i sin Målas
famn, En ljuflig och en säker hamn,
Sorg och jammier Ej så klämmer,
När

När man delar Hwar som felar,
Lust och olust med en måla får,
Som den hellska bården bår.

T r i s.

Har jag ingen som mig lagar
om, Slipper jag och denna dom,
Alt min frihet platt försälder är,
Och jag tråldoms-ollet bår, När
jag waknar Jag ej saknar. Men
det lider Med det skrider; Då du
Barn och Måla har; Wet ej
hwar du brödet tar.

E b e n o r a.

Kommer jag af hushåll brydder
in, Tager han mig i famnen sin,
Är jag utaf mycken wakning trött,
Sofwer jag på armen sött, Han
tildelar Hwad som felar, Pigan
lagar Alla dagar, Alt i huset alt
i pryde

i prydnung står, Förän wi af sän-
gen går.

I r i s.

Andra sig då gärna gista må,
Men jag wil alltid ogift gå; Så-
ger man at jag wanartig är, Så
undgår jag då stort besvär; Jag
ej grålar Eller trålar; Men mig
gläder Hur jag qwäder. Lycklig
altid den som ogift är, Och als-
ingen håller får.

E b e n o r a.

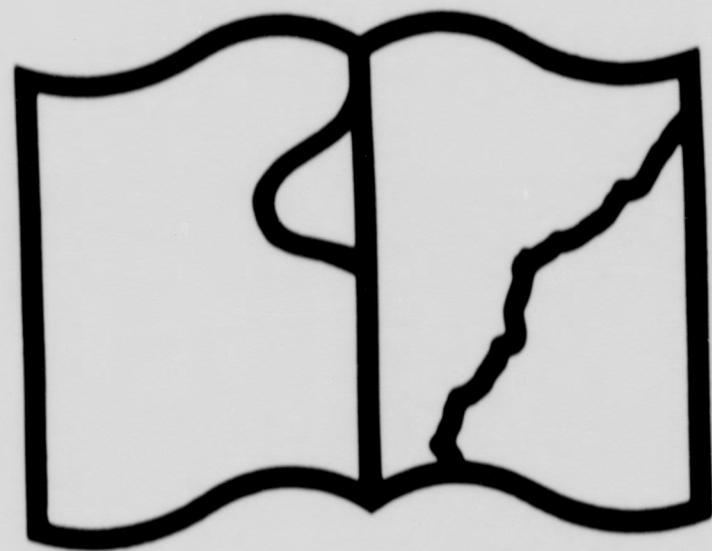
Så siung, min Iris, dina
Wifors grill, Jag ej ogift wara
wil. Om jag har någon mōda
och besvär, Så har jag ock en
Maka får, Som mig hugnar,
älskar, fågnar; Han mig gläder,
Föder, kläder. Lycklig alltid den
som gifter är, har fått en maka
får.

* * *

Historia, Om en Biskop och en ostadd tjenare, som fordrade sin Lön.

Uti Poln war en Biskop, ibland
hwiiskas tjenare en sig insmygt ha-
de, som icke war antagen i Bi-
skopens tjenst. Detta blef så för-
tegat och fördolt, aldenstund uti
Poln en sådan Landsort är at
man det ringa aktar til at fbda
och spisa andra. Men då den
tiden kom, då man plågade lbna
sitt Folk, då trädde denna för-
berbrde tillika fram med de andra
tjenare, hwiiska begynte inbördes
sig

Symbol 11. Skadad text eller felaktig indelning
(Damaged text)

sig emellan der utdöfwer knorra,
så at Biskopen fick weta at han
icke war hans stadda tjenare. Bi-
skopen nåpste honom och sporde
honom til, säjande: hwi äst du
så oförstånd, at du understår dig
til at fordra lön, det du dock lit-
wål icke äst antagen uti min tjenst:
Der uppå swarade den gode säl-
len: Jag hafwer warit här någ-
ra Månader såsom en tjenare.
Hwad hafwer du då (sade Bi-
skopen) gjordt för tjenst? han
swarade strart: äfwen så mycket
som de andra dina tjenare. Bi-
skopen frågade vidare: Hwad då?
Han swarade: jag hafwer ätit
och druckit. Utdöfwer denna be-
fånnelsen wardt Biskopen ganska
lustig, och sade: du talar bara
sanningen och låt honom tillika
med de andra bekomma lön.